

Arrest

nr. 229 049 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk een eerste keer binnengekomen op 26 februari 2013. Hierna dient verzoeker een eerste verzoek tot internationale bescherming in. Op 23 juli 2013 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Van 23 augustus 2013 tot 23 september 2013 keerde verzoeker terug naar Afghanistan. Hierna vertrok verzoeker naar Iran. Op 4 september 2015 werd verzoeker vanuit Iran naar Afghanistan gedeporteerd.

Op 27 november 2015 kwam verzoeker samen met zijn echtgenote in België aan. Verzoeker diende een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 29 november 2017 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

In november 2017 vertrok verzoeker naar Frankrijk.

Op 19 september 2018 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 19 december 2018 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk.

Op 4 februari 2019 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 20 maart 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 16 april 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tadzjiek en beschikt u over de Afghaanse nationaliteit. U bent in 1984 geboren in het dorpje Kofan in het district Guzara van de provincie Herat. U woonde steeds in hetzelfde dorp en heeft nooit de provincie Herat verlaten. U woonde er samen met uw ouders, uw vrouw en twee kinderen en uw broer G. K. (...) en zijn gezin. Jullie hadden er een boomgaard. Uw neef W. A. (...) (O.V. (...)), de zoon van uw broer, hielp u met het werk op de boomgaard.

Uw broer G. K. (...) was sinds het jaar 1382 politieagent bij de zevende divisie van de grenspolitie in het district Shindand van de provincie Herat. Hij was er de bodyguard van de commandant Haji Karim Jan, hij moest ook grenzen bewaken en de wapenopslagplaats bewaken. Een jaar nadat hij begonnen was met die job werd Haji Karim Jan vermoord. Uw broer besloot daarop met zijn werk te stoppen. Hij leverde zijn wapen en radiocommunicatietoestel in. Vervolgens leidden jullie tweeënhalf jaar lang een normaal leven waarbij jullie werkten in de boomgaard. Op een dag sprak Haji Wazir, één van de zonen van Haji Ali Khan, die bij de taliban hoorde en een tegenstander was van de overheid, uw broer aan met de vraag hem te vervoegen. Om uw broer te overtuigen haalde hij aan dat uw broer net als hij tot de Alizada stam behoorde. Uw broer weigerde omdat hij aan de kant van de overheid stond en zij tegenstanders waren van de overheid. Daarna werd hij een tweede keer door Haji Wazir aangesproken, waarbij deze uw broer ervan beschuldigde te weten waar de munitie en het geld van wijlen Haji Karim Jan zich bevonden. Uw broer voelde zich niet veilig en besloot daarop naar Iran te gaan. Hij bleef daar enkele jaren, waarna u en zijn zonen hem overtuigden terug te komen omdat alles rustig en vredevol was. Een maand nadat uw broer uit Iran was teruggekeerd werd hij in een theehuis opnieuw aangesproken door Haji Wazir. Deze gebod uw broer nogmaals de gevraagde info te geven en hem te vervoegen. Hij zei erbij dat dit zijn laatste bedreiging was en dat hij geduldig was geweest tot nu toe omwille van de stamverbanden. Indien uw broer niet gehoorzaamde, zou hij ontvoerd worden en vermoord worden. Daarop besloot uw broer zich aan te sluiten bij Haji Noorullah, het neefje van wijlen Haji Karim Jan, die zich bewapend had toen uw broer in Iran verbleef. Uw broer keerde om de vier à vijf maanden terug van zijn werk. De tweede keer dat hij thuiskwam van zijn werk, nam u een job aan als chauffeur om leerkrachten te vervoeren tussen uw dorp en de stad. Toen werd uw vader ziek en hij vroeg naar uw broer G. K. (...). Uw broer was toen gedurende acht à negen maanden niet meer naar huis gekomen. Enkele dagen later kwam uw broer naar huis. Diezelfde avond ging u naar een liefdadigheidsceremonie bij de burens en bleef uw broer thuis bij uw vader. Toen u weg was, klopten enkele mensen aan die zich voordeden als mensen van het dorp. Ze bleken bewapend te zijn en ontvoerden uw broer. De dag daarop ging u met de malek naar het dichtstbijzijnde checkpoint. Daar zei men dat ze uw broer zouden zoeken. Twee dagen later kwam Haji Noorullah. Hij bood jullie zijn hulp aan en zei ook de verdwijning van uw broer te zullen onderzoeken. Toen u enkele dagen later polste bij Haji Noorullah had deze geen nieuws en waren ze nog steeds de verdwijning van uw broer aan het onderzoeken. Vijftien dagen later ging u naar het districtshuis, waar de districtsgouverneur u zei dat ze

er niets konden aan doen en dat uw broer niet de enige was die ontvoerd was. Toen u onderweg was met de leerkrachten die u vervoerde, werd uw wagen beschoten. De koffer werd geraakt maar u was ongedeerd. De malek adviseerde u niet langer de leerkrachten te vervoeren gezien u hen in gevaar bracht. Op een nacht drongen mensen uw huis binnen. Ze klopten op de kamerdeur van uw moeder gezien alle schoenen van het huis voor de deur van haar kamer stonden omdat de kinderen wanneer ze 's nachts moeten plassen de schoenen van iedereen gebruiken. Uw moeder verliet haar kamer. De mannen vroegen uw moeder naar u. Uw echtgenote, H. A. (...) (O.V. (...)), hoorde de mannen met uw moeder spreken en maakte u wakker. De mannen kregen u in de gaten. U ontsnapte naar de boomgaard en de mannen zetten de achtervolging in. U werd meermaals beschoten maar slaagde erin te ontkomen en het huis van de schoonbroer van uw broer te bereiken. Uw moeder had uw neefje W. (...) ook gewaarschuwd en ook deze was kunnen ontkomen. De volgende dag ging u naar de malek. Na overleg met de dorpsoudsten en de malek besloot u om het land te verlaten samen met uw neefje W. (...). Jullie gingen naar uw zus in Gul Baffah om de reis te regelen en vertrokken van daaruit naar het buitenland.

U verliet Afghanistan omstreeks eind december 2012 en u kwam in België aan op 26 februari 2013. U verzocht de Belgische autoriteiten dezelfde dag nog om internationale bescherming, samen met uw neef W. A. (...) (O.V. (...)). Op 23 juli 2013 werd door het CGVS in het kader van uw verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat u er geen geloof gehecht werd aan het werk van uw broer G. K. (...) bij de grenspolitie en de vervolgingsfeiten die daaruit voortvloeiden. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U keerde terug naar Afghanistan van 23 augustus 2013 tot 1 mizan 1392 Afghaanse kalender (23 september 2013 Gregoriaanse kalender). U verbleef bij uw zus Z. G. (...) in het dorp Gull Wafa (district Guzara, provincie Herat) omdat eerder de zonen van Ali Khan aan uw moeder waren komen vragen naar u en haar gezegd hadden dat ze u tegen elke kost zouden vinden. Drie à vier dagen later vond uw moeder voetafdrukken en sigarettenpeuken in de boomgaard, waaruit uw moeder afleidde dat er personen in de gaten hielden of u thuiskwam. In de maand die u bij uw zus verbleef, regelde haar echtgenoot uw paspoort, waarmee u naar Iran ging. U werkte twee jaar in Teheran, Iran. Op 13 saratan 1394 AK (4 juli 2015 GK) werd Haji Wazir gedood. Uw schoonbroers hoorden dat u beschuldigd werd van spionage voor de moord op Haji Wazir en begonnen het vertrek van hun zus, uw echtgenote, naar Iran voor te bereiden en haalde u uw neefje O. (...), de zoon van uw broer, naar Iran. Op 13 sunbula 1394 AK (4 september 2015 GK) werd u gedeporteerd naar Afghanistan. U verbleef opnieuw bij uw zus. Rond 10 mizan AK (2 oktober GK) verliet u samen met uw echtgenote en kinderen Afghanistan.

U kwam op 27 november 2015 in België aan en diende diezelfde dag een tweede verzoek om internationale bescherming in samen met uw echtgenote H. A. (...). In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming haalde u opnieuw uw problemen met de verwanten van Haji Ali Khan aan.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u volgende originele documenten neer: een Afghaanse kieskaart neer die uitgegeven werd tijdens uw verblijf in Afghanistan in 2013, een usb-stick met een video die u op het internet gevonden heeft over de zonen van Haji Ali Khan, een getuigschrift van de malek en dorpsoudsten en een attest van de politie en de districtsgouverneur. U legde daarnaast kopieën neer van persartikels over de zonen van Haji Ali Khan, van drie foto's van de zonen van Haji Ali Khan en van zes foto's van u en uw familie. Uw taskara, de taskara van uw echtgenote, de taskara van uw dochter, de taskara van uw zoon en uw huwelijksakte legde u reeds neer bij uw eerste verzoek om internationale bescherming.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming werd op 29 november 2017 door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming louter bijkomende verklaringen aflegde die volledig in het verlengde lagen van uw in uw eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en het geloof in de nieuwe door u aangehaalde feiten verder ondermijnd werd doordat u deze niet vermeldde bij het indienen van uw tweede verzoek om internationale bescherming, u naliet beroep aan te teken tegen de beslissing van het CGVS wanneer u hiertoe de kans had en terwijl u daarvoor redenen gehad zou

hebben, en uw asielaanvraag in het algemeen weinig plausibel werd bevonden. U maakte uw vrees in hoofde van kinderen, met name dat zij gedood of ontvoerd zouden worden in Afghanistan, evenmin aannemelijk daar u deze vrees enerzijds koppelde aan uw eigen asielmotieven, die ongeloofwaardig bevonden werden, en u deze anderzijds verder niet concretiseerde. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

In november 2017 vertrok u naar Frankrijk. U kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten omdat België verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming en keerde terug naar België. Op 19 september 2018 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw derde verzoek verklaarde u 11 jaar in Iran gewoond te hebben en dit nooit eerder verteld te hebben uit angst om terug naar Iran te zullen worden gestuurd. Verder verklaarde u dat al uw andere voorgaande verklaringen wel correct waren en u niets anders verzwegen had. U verklaarde dat u geen nieuwe elementen had en uw problemen in Afghanistan nog steeds dezelfde waren. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u gedood te zullen worden door de mensen waarmee u problemen had en vreesde u dat uw kinderen ontvoerd zouden worden. Ter ondersteuning van uw derde verzoek om internationale bescherming legde u de volgende originele Iraanse documenten voor: een vaccinatiekaart van uw zoon S. (...), een brief van de school van uw zoon S. (...) waarmee informatie gevraagd werd over zijn medische toestand en de antwoordbrief daarop, de toestemming om uw zoon S. (...) en uw dochter S. (...) in te schrijven op een school gezien het feit zij Afghaanse vluchtelingen waren, een brief van het Ministerie van Onderwijs dat uw dochter S. (...) naar het vierde leerjaar mag overgaan en de briefomslag waarin deze documenten u werden toegestuurd uit Iran.

Dezelfde dag diende uw echtgenote een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van haar tweede verzoek verklaarde zij valse verklaringen afgelegd te hebben in haar eerste verzoek. Zij verklaarde België verlaten te hebben en naar Frankrijk getrokken te zijn naar aanleiding van bedreigingen door A. S. (...) (O.V. (...)), een oom van een neef van u. A. S. (...) heeft de Belgische nationaliteit en chanteerde u opdat u zou verklaren dat de A(...)'s zoon, M. S. (...), uw neef W. A. (...) was en opdat u een vals asielaanvraag zou ophangen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Zij verklaarde in werkelijkheid Afghanistan ontvlucht te zijn omdat de taliban u vroegen om samen te werken toen zij zwanger was. Toen jullie op een dag in het ziekenhuis waren omdat zij was flauwgevallen kwam uw vader naar het ziekenhuis om jullie te vertellen dat de taliban opnieuw langsgesproken waren op zoek naar u. Uw vader zei dat jullie niet mochten terugkeren naar het dorp omdat jullie leven in gevaar was. Daarop vluchtten jullie naar Iran. Al jullie kinderen werden in Iran geboren. Omdat jullie in Iran geen verblijfsvergunning kregen en een slecht leven leidden, vertrokken jullie naar België. Uw broer G. K. (...) leeft nog en woont in Iran. Uw echtgenote mocht van A. S. (...) de waarheid niet vertellen bij de RvV. Zij zou problemen krijgen als zij dat wel gedaan zou hebben. Terwijl uw echtgenote in Frankrijk was, vertelde A(...)'s zoon M. S. (...), die zich aanvankelijk uitgaf als W. A. (...) (O.V. (...)) en zoon van G. K. (...), de waarheid op het CGVS. Bij terugkeer naar Afghanistan verklaarde uw echtgenote te vrezen gedood te zullen worden door de taliban. In hoofde van jullie kinderen vreesde uw echtgenote dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zouden moeten trouwen en niet naar school zouden kunnen gaan.

Op 19 december 2018 verklaarde het CGVS uw derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk omdat (i) u geen bijkomende inhoudelijke verklaringen had afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken had aangebracht die betrekking hadden op uw verzoek, (ii) u geen vrees in Afghanistan koppelde aan uw 11-jarig verblijf in Iran en (iii) de veiligheidssituatie in het district Guzara in de provincie Herat, uw regio van herkomst, niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet noopte. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Op 26 februari 2019 verklaarde het CGVS het tweede verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote niet-ontvankelijk omdat (i) de geloofwaardigheid van de door haar aangebrachte feiten ernstig aangetast werd door de vaststelling dat jullie deze, indien zij waar zouden zijn, reeds in jullie eerdere verzoeken om internationale bescherming hadden kunnen en moeten aanhalen, (ii) het derde verzoek van de persoon die zich oorspronkelijk uitgaf als de zoon van uw broer W. A. (...) door het CGVS op 11 februari 2019 niet-ontvankelijk werd verklaard omdat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn nieuwe aangemeten identiteit en verklaringen de zoon van A. S. (...) te zijn, (iii) uw echtgenote geen vrees in Afghanistan koppelde aan haar 11-jarige verblijf in Iran, (iv) zij haar vrees in hoofde van jullie kinderen, met name dat zij in Afghanistan niet naar school zouden mogen gaan, zouden moeten trouwen en er ontvoerd kunnen worden, niet concretiseerde en (v) de

veiligheidssituatie in het district Guzara in de provincie Herat, uw regio van herkomst, niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet noopte. Zij diende beroep in tegen deze beslissing op 26 maart 2019.

Op 4 februari 2019 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidig verzoek verklaart u sinds uw vorige verzoek België niet verlaten te hebben. U verklaart nu de waarheid te willen vertellen en in het kader van uw vorige verzoeken niet de waarheid verteld te hebben in opdracht van A. H. S. (...), die u zei dat u zo erkend zou worden als vluchteling. In 1383 AK (20 maart 2004 – 20 maart 2005 GK) verliet u Afghanistan omwille van de oorlog tussen de taliban en de overheid. U en uw echtgenote verbleven 11 jaar in Iran. Jullie hadden daar geen rechten en werden slecht behandeld. Uw kinderen konden er niet naar school gaan en jullie kregen er geen medische zorgen. In 2013 verliet u Iran samen met de tweede vrouw en de zoon van deze A. H. S. (...). Gedurende vier maanden verbleven jullie samen in Griekenland. U had geen geld om de smokkelaar te betalen. A. H. S. (...) gaf u 4.000 euro op voorwaarde dat u zou verklaren dat zijn zoon uw neefje was. Hij wenste dit zo te regelen omdat hij in België nooit verteld had dat hij een tweede echtgenote had. Hij zou tevens uw echtgenote helpen van Iran naar België te reizen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat u en uw kinderen zich niet zullen kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving. U vreest te zullen moeten zeggen en doen wat de mensen in Afghanistan zeggen en doen. U haalt tevens aan dat u niets heeft in Afghanistan omdat u alles verkocht heeft en dat uw kinderen er niet zullen kunnen studeren omdat de mogelijkheden daarvoor niet bestaan in Afghanistan. U verklaart geen contacten te hebben met mensen in Afghanistan omdat uw broer en moeder in Iran zijn en uw andere broer in Duitsland.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw vierde verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

U stelt met name in uw drie eerste verzoeken om internationale bescherming niet de waarheid verteld te hebben in opdracht van A. H. S. (...), die u zei dat u zo erkend zou worden als vluchteling. In 2013 verliet u Iran samen met de tweede vrouw en de zoon van deze A. H. S. (...). Gedurende vier maanden verbleven jullie samen in Griekenland. U had geen geld om de smokkelaar te betalen. A. H. S. (...) gaf u 4.000 euro op voorwaarde dat u zou verklaren dat zijn zoon uw neefje was. Hij wenste dit zo te regelen omdat hij in België nooit verteld had dat hij een tweede echtgenote had. Hij zou tevens uw echtgenote

helpen van Iran naar België te reizen (verklaring volgend verzoek B. A. (...), d.d. 19.03.2019, vraag 15). Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van de in uw huidige verzoek aangebrachte feiten ernstig aangetast door de vaststelling dat u en uw echtgenoot deze, indien zij waar zouden zijn, reeds in jullie eerdere verzoeken om internationale bescherming hadden kunnen en moeten aanhalen. Het is immers jullie plicht om de waarheid te vertellen en de asielinstanties maximaal bij te staan om de feiten van uw zaak correct te kunnen vaststellen. Dat u deze feiten slechts aanhaalt nadat u in uw drie eerdere verzoeken en uw echtgenote in haar eerste verzoek de Belgische autoriteiten met leugens had proberen te misleiden om op frauduleuze wijze een beschermingsstatus te bekomen, tast op ernstige wijze jullie algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van deze feiten aan. Bovendien verklaarde u in uw derde verzoek om internationale bescherming, dat op uw 11-jarig verblijf in Iran na al uw voorgaande verklaringen correct waren en u niets anders verzwegen had. U repte met geen woord over de bedreigingen van A. S. (...) en verklaarde jullie 11-jarig verblijf in Iran nooit eerder verteld te hebben uit angst om terug naar Iran te zullen worden gestuurd. Voorts verklaarde u geen nieuwe elementen te hebben en dat uw problemen in Afghanistan nog steeds dezelfde waren (verklaring volgend verzoek B. A. (...), d.d. 05.11.2018, vraag 15). Vervolgens dient vastgesteld te worden dat het derde verzoek van de persoon die zich oorspronkelijk uitgaf als de zoon van uw broer G. K. (...), W. A. (...) (O.V. (...)) door het CGVS op 11 februari 2019 niet-ontvankelijk werd verklaard omdat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn nieuwe aangemeten identiteit en verklaringen de zoon van A. S. (...) te zijn (beslissing CGVS, zie administratief dossier). Er kan bijgevolg dan ook geen geloof worden gehecht aan uw problemen met A. S. (...).

Met betrekking tot uw verklaringen te vrezen dat u en uw kinderen zich niet zullen kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving en te zullen moeten zeggen en doen wat de mensen in Afghanistan zeggen en doen (verklaring volgend verzoek B. A. (...) 3, vraag 18), dient eveneens vastgesteld te worden dat het geloof in deze vrees ernstig aangetast wordt door de vaststelling dat u en uw echtgenote deze vrees, indien deze waarachtig zou zijn, reeds in uw derde en haar tweede verzoek om internationale bescherming, toen jullie verblijf in Iran verklaarden, hadden kunnen en moeten aanhalen. De vaststelling dat u en uw echtgenote jullie verklaringen telkens aanpassen in functie van de weigeringsbeslissingen van het CGVS haalt jullie geloofwaardigheid volledig onderuit. Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u deze vrees niet concretiseert. Een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u of uw kinderen nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke.

Met betrekking tot uw verklaring alles in Afghanistan verkocht te hebben en er niets te hebben (verklaring volgend verzoek B. A. (...) 3, vraag 18), dient eveneens vastgesteld te worden dat deze verklaring een blote bewering is, waaruit de onmogelijkheid om u opnieuw te vestigen in uw herkomstregio overigens niet valt af te leiden. De vaststelling dat u ook dit pas in uw vierde verzoek om internationale bescherming aanhaalt, ondermijnt het geloof in uw verklaringen opnieuw ten stelligste. Bovendien kan hier volledigheidshalve aan toegevoegd worden dat uw blote bewering geen contacten te hebben met mensen in Afghanistan omdat uw moeder en broer in Iran zijn en uw andere broer in Duitsland (verklaring volgend verzoek B. A. (...) 3, vraag 20) niet aanvaard kan worden. Uw echtgenote verklaarde immers eerder dat zij ongeveer één keer per week contact heeft met haar broer in Afghanistan (verklaring volgend verzoek H. (...), d.d. 28.01.2019, vraag 20) en verklaarde u eerder dat uw zus Z. G. (...) in het dorp Gul Wafa in uw district Guzara woonde (verklaring volgend verzoek B. A. (...), d.d. 21.01.2016, vraag 14). In uw daaropvolgende verzoeken meldde u geen wijzigingen in uw familiale situatie (verklaring volgend verzoek B. A. (...) 2, vraag 12; verklaring volgend verzoek B. A. (...) 3, vraag 12).

Met betrekking tot uw verklaring dat er geen mogelijkheden bestaan om te studeren in Afghanistan waardoor uw kinderen in Afghanistan niet zullen kunnen studeren (verklaring volgend verzoek B. A. (...) 3, vraag 18) dient vastgesteld te worden dat deze niet strookt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Uit deze informatie, die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in 1396 (2017-2018) in uw provincie van herkomst, Herat, bijna 1.000 scholen waren waaraan niet minder dan 380688 jongens en 330501 meisjes studeerden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 82-83, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance> in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een

voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 137-143, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 77-81, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan, en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. De provincie Herat wordt de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld

worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Herat ruw geschat 1,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 495 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Herat in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld in de rurale districten neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het gros van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Herat in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Herat een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Herat in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Herat een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Herat. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 2, §2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht als volgt haar middel toe:

“ENIG MIDDEL: schending artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), art. 2 par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Ten onrechte heeft verwerende partij het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet stelt met betrekking tot het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming het volgende:

“Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 m aanmerking komt, en de redenen waarom de [3 verzoeker] deze elementen niet eerder kon aanbrengen”/ (eigen benadrukking)*

Voorts bepaalt art. 57/6/2 vw dat:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 m aanmerking komt Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot

Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, http://www.eiustice.iust.fgov.be/mopdf/2013/08/22_l.pdf (hierna kortweg Vreemdelingenwet)

ENIG MIDDEL: schending artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), art. 2 par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Ten onrechte heeft verwerende partij het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet stelt met betrekking tot het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming het volgende:

"Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4- m aanmerking komt, en de redenen waarom de [3 verzoeker] deze elementen niet eerder kon aanbrengen/ (eigen benadrukking)

Voorts bepaalt art. 57/6/2 vw dat:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling m de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot

Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, <http://www.ejustice.iust.fgov.be/mopdf/2013/08/22 l.pdf> (hierna kortweg Vreemdelingenwet)

beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen m voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen. § 2.

Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de terugdrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel m hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek m het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 § 3.

Wanneer, met toepassing van paragraaf 2, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen m het kader van het vorig verzoek heeft geoordeeld dat een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel, kan een dergelijke maatregel enkel gedwongen worden uitgevoerd vanaf het doen van het verzoek en tijdens de m de eerste paragraaf bedoelde behandeling er van, ten aanzien van de verzoeker : - die een tweede volgend verzoek of meer doet, en - die zich voorafgaand aan het doen van zijn vorig verzoek en sedertdien, op onafgebroken wijze, bevindt m een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9.J

Het is onbetwist dat de bevoegdheid om een volgend verzoek, al dan niet ontvankelijk te verklaren, een exclusieve bevoegdheid is van het CGVS.

De Commissaris-generaal betreft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen of bevindingen die door de asielzoeker worden aangereikt evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt, ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd.

Wat — bijvoorbeeld - verstaan kan worden onder "nieuwe elementen welke de kans aanzienlijk vergroten om in aanmerking te komen voor internationale beschermingsstatus"; werd onder meer verduidelijkt in de Memorie van Toelichting in het Wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet:

"Zo wordt de kans dat een asielzoeker aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming op dringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze met eerder konden worden aangebracht. "4

Artikel 32 15te en 3de lid van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 van de Raad betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus stellen het volgende:

“Art 32

1. *Volgende verzoeken / Indien een persoon die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd, aldaar verdere verklaringen heeft afgelegd of een volgend verzoek heeft ingediend, kan deze lidstaat deze verdere verklaringen of de elementen van het volgende verzoek onderzoeken in het kader van de behandeling van het vorige verzoek of in het kader van de toetsing van de beslissing waartegen beroep of bezwaar is aangetekend, voorzover de bevoegde autoriteiten rekening kunnen houden met alle elementen die aan de nadere verklaringen of het volgende verzoek in dit kader ten grondslag liggen. ”*

(...)

2. *Een volgend asielverzoek moet eerst aan een voorafgaand onderzoek worden onderworpen om uit te maken of er, sinds de intrekking van het vorige verzoek of na de m lid2, onder b), bedoelde beslissing inzake dit verzoek, nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG. ”*

Verzoekende partij is van mening dat de termen ‘nieuwe elementen’ of ‘nieuwe bevindingen’ in artikel 32, lid 3 Procedurerichtlijn betrekking heeft op alle elementen die nog niet eerder aan de orde zijn geweest of die een verzoekster nog niet eerder heeft voorgelegd.

Ibid, p. 17

Hoewel de verzoekende partij in het kader van zijn vierde verzoek om internationale bescherming geen documenten neerlegde dient te worden vermeld dat zijn echtgenote de volgende nieuwe documenten heeft neergelegd op de DVZ:

- a) *Verschillende foto’s van haarzelf en van haar (schoon)familie in Iran*
- b) *Kopieën van de paspoorten van haar moeder, broer, tante, oom en hun kinderen*
- c) *Een Iraans visum van verzoeksters moeder en een schoolattest van haar neef*
- d) *Een USB-stick met daarop drie video’s van verzoekster en van haar familie in Iran*

Verzoeker verklaarde tijdens de huidige procedure ten aanzien van de DVZ dat hij in zijn drie eerste verzoeken om internationale bescherming niet de waarheid heeft verteld in opdracht van A. H. S. (...), die hem zei dat hij op deze wijze zou erkend worden als vluchteling.

De verwerende partij concludeert dat het derde verzoek van de persoon die zich oorspronkelijk uitgaf als de zoon van verzoekers broer G. K. (...), W. A. (...) door het CG VS op 11 februari 2019 niet-ontvankelijk werd verklaard omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn nieuwe aangemeten identiteit en verklaringen de zoon van A. S. (...) te zijn. De verwerende partij stelt dat bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met A. S. (...). Voor verzoeker is het vreemd vast te stellen dat de verwerende partij kennelijk verzoekers verklaringen wel als nieuwe elementen lijkt te beschouwen, maar zij concludeert dat er sprake is van ongeloofwaardigheid, terwijl de verwerende partij geen onderzoek ten gronde heeft gevoerd en dan ook zich niet kan uitspreken over de geloofwaardigheid van verzoekers problemen. Het feit dat het verzoek van die persoon niet-ontvankelijk werd verklaard betekent niet dat verzoekers problemen daarmee aangetast worden. Elk dossier dient immers individueel te worden beoordeeld op geloofwaardigheid.

De nieuwe verklaringen van verzoeker zijn zeer precies en concreet. Hij verklaarde dat hij in 2013 Iran heeft verlaten samen met de tweede vrouw en de zoon van deze A. H. S. (...). Gedurende vier maanden verbleven ze samen in Griekenland. Ook zou verzoeker geen geld hebben om de smokkelaar te betalen. A. H. S. (...) zou verzoeker 4000 EUR hebben gegeven op voorwaarde dat verzoeker zou verklaren dat zijn zoon diens neefje was. Hij wenste dit zo te regelen omdat hij in België nooit verteld had dat hij een tweede echtgenote had. Hij zou tevens verzoekers echtgenote helpen van Iran naar België te reizen. (Verklaringen verzoeker d.d. 19.03.2019, vraag 15).

Het kan niet worden ontkend dat verzoekers verklaringen zeer concreet van aard lijken te zijn. In combinatie met de verklaringen van zijn echtgenote en de stukken die zij neerlegde, diende de verwerende partij te besluiten dat zij een nieuw element hebben in de zin van art. 57 vw.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen dat hij 11 jaar lang in Iran heeft gewoond, stelt verzoeker nogmaals vast dat de verwerende partij verzoekers verblijf gedurende 11 jaar in Iran heeft niet lijkt betwisten. Hieromtrent is de motivering niet afdoende, zeker wanneer verzoeker verklaart dat hij vreest koestert dat hij en zijn kinderen zich niet zullen kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving en te zullen moeten zeggen en doen wat de mensen in Afghanistan zeggen en doen. De verwerende partij stelt dat verzoekers deze vrees niet concretiseren en voert aan dat een dergelijke verwijzing van algemene aard is, maar de verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat verzoekers zich thans in de procedure inzake ontvankelijkheid bevinden en dat zij moet oordelen of de voorlegde elementen in aanmerking komen als nieuwe elementen overeenkomstig artikel 57 vw.

Verzoeker verklaarde ook dat hij geen contacten heeft in Afghanistan omdat zijn moeder en broer in Iran verblijven en zijn andere broer zich in Duitsland bevindt. Dat verzoekers eerder iets anders hebben verklaard neemt niet weg dat zij thans nieuwe verklaringen afleggen die ernstig moet worden onderzocht op geloofwaardigheid. Het is voor verzoeker een raadsel waarom de huidige familiale situatie niet werd onderzocht.

Ter zake wenst verzoekster nogmaals de aandacht vestigen op de rechtspraak van Uw Raad. Bij een arrest nr. 119.721 van 27 februari 2014 heeft Uw Raad een duidelijk standpunt genomen over de beschermingsnoden van Afghanen die sinds geruime tijd naar het buitenland zijn gevlucht. Bij dit arrest heeft de Raad de voorwaarden van het bestaan van een effectief sociaal netwerk als essentieel bevonden voor de vaststelling of er al dan niet met een intern beschermingsalternatief voorhanden is:

"Een repatriëring naar Kabul zou in casu tot gevolg hebben dat verzoeker, die zo goed als zijn ganse leven in Iran heeft gewoond, zich alleen en zonder netwerk in Kabul zal bevinden. (...) Het feit dat verzoeker tot het eerste jaar middelbaar onderwijs zou hebben gevolgd, dat hij Dan spreekt, Engelse les heeft gevolgd en in Iran in de winkel van zijn broer heeft geholpen, kan de Raad bezwaarlijk beschouwen als een motivering waaruit blijkt dat verzoeker zich in Kabul zal kunnen vestigen en aldaar in zijn levensonderhoud kunnen voorzien. Gelet op het feit dat verzoeker thans ongeveer 21 jaar oud is en Afghanistan verlaten heeft toen hij 5 à 6 maanden oud was, kan immers worden aangenomen dat hij geen verband heeft met dit land, hetgeen zijn integratie aanzienlijk dreigt te bemoeilijken."

Ook de Raad van State stelde, in zijn arrest nr. 224.276 van 5 juli 2013, dat de Commissaris Generaal het redelijkheidskarakter van het voorgestelde intern beschermingsalternatief in toepassing van art 48/5 §3 Vreemdelingenwet niet voldoende onderzocht had:

"Wanneer de vreemdeling uiteenzet waarom het door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in aanmerking genomen intern vestigingsalternatief niet kan worden aanvaard, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze redenen te onderzoeken. Indien hij de kritiek van de verzoeker verwerpt, moeten de redenen daarvoor duidelijk uit zijn arrest blijken.

Te dezen heeft de verzoeker in zijn verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met verwijzing naar meerdere rapporten van mensenrechtenorganisaties en vluchtelingeninstanties en met citaten uit die rapporten uiteengezet dat zijn situatie bij een terugkeer naar Afghanistan deze is van de duizenden uitgezette of teruggekeerde vluchtelingen, wier leven zich afspeelt in vluchtelingenkampen waar de meeste elementaire behoeften, zoals een woonst, eten en elementaire hygiëne, ontbreken. In de kampen is geen drinkbaar water, noch sanitair, noch toegang tot gezondheidszorgen. Volgens de verzoeker had de commissaris-generaal ten onrechte de verschrikkelijke levenssituatie van terugkomende vluchtelingen, die meestal in vluchtelingenkampen terecht komen, niet onderzocht. Door niet in te gaan op de verzoekers kritiek tegen de aanvankelijk (sic) bestreden beslissing betreffende het risico om als teruggekeerde vluchteling in een Afghaanse vluchtelingenkamp te belanden waar hij aan mensonwaardige toestanden zou worden blootgesteld en door aldus niet in te gaan op de kritiek van de verzoeker, wel sprake is van een redelijk vestigingsalternatief om tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te besluiten, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in artikel 149 van de Grondwet vastgestelde jurisdictionele motiveringsplicht geschonden."

Geconcludeerd kan worden dat verzoeker (en zijn echtgenote) wel degelijk nieuwe elementen voorlegde die een grondig onderzoek vereiste teneinde na te gaan wat verzoekers problemen zijn. Het persoonlijk onderhoud op de DVZ is veel korter en kan onmogelijk vergeleken worden met een uitgebreid persoonlijk onderhoud op het CGVS. De verwerende partij heeft verzoeksters kans ontnomen om haar problemen uiteen te zetten.

Door geen rekening te houden met verzoeksters kwetsbaarheid en zeer lang verblijf in Iran, alsook de familieleden die thans nog steeds in Iran verblijven, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat verzoekster tot een bepaalde sociale groep behoort, namelijk Afghaanse vrouw die lang verblijf in Iran kent die normen en tradities die in de Afghaanse samenleving heersen, bij terugkeer naar Afghanistan zal schenden.

Verzoeker is evenmin bevestigd geweest over een eventuele integratie of de mogelijkheid tot hervestiging in Afghanistan.

De objectieve informatie, met name het rapport *From Forced Migration to Forced Returns in Afghanistan: Policy and Program Implications* van November 2017 toont aan dat het onderzoek van de verwerende partij zeer beperkt is geweest:

"A. Understanding the Needs of Returnees

The migrants and refugees who return to Afghanistan have varied reintegration needs, often depending on the conditions of their return. Research has shown that many individuals who are forcibly returned to Afghanistan face additional challenges and that many feel abandoned, stigmatized, and marginalized.⁴⁸ This section examines a few of the specific barriers migrants face to rebuilding a life in Afghanistan after return, as well as difficulties reintegration programs have encountered in seeking to meet these needs.

1. No Home to Return to: "I Am Afghan, but I Am Not Actually from Afghanistan" Return policies usually seek to return migrants to their country of nationality. Yet for Afghans, decades of migration and displacement have complicated, and sometimes eroded, ties to their "home" country. In many cases, there is a clear distinction between one's homeland and one's home. Afghans who migrate to Europe may be travelling not from Afghanistan, but from another country of long-term residence.⁴⁹ In interviews with Afghan migrants in France,⁵⁰ for example, many had travelled to Europe after years of living as refugees or migrants in Iran. Those who are returned from Europe to Afghanistan may thus have few connections or networks in the country. Unaccompanied minors who grew up in Iran or elsewhere but are returned to Afghanistan are particularly at risk as they may never have lived in their "home" country. Without the proper support system, the return of these minors and young adults to Afghanistan is unsustainable. For those who are unable to establish themselves after return to Afghanistan, migrating again becomes the logical next step. Interviews with returnees support this narrative: I was deported two years ago... The rest of our family is in Iran, while one of my brothers is in Holland, where he was deported to because that is where he had his first fingerprints taken. But we also have another brother who succeeded to get his case approved, he lives in London. We will try to go back to him and attempt to submit a new case. He will help us when we arrive there. I can stay with him before I find a situation of my own. '*

Dat verzoekster problemen zal ondervinden blijkt uit het volgende:

"The migrants and refugees who return to Afghanistan have varied reintegration needs, often depending on the conditions of their return. Research has shown that many individuals who

From *Forced Migration to Forced Returns in Afghanistan: Policy and Program Implications* Policy and Program Implications, MPI 2017, <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/TCM2017-Afghanistan-FINAL.pdf>, pag 13

are forcibly returned to Afghanistan face additional challenges and that many feel abandoned, stigmatized, and marginalized.⁴⁸ This section examines a few of the specific barriers migrants face to rebuilding a life in Afghanistan after return, as well as difficulties reintegration programs have encountered in seeking to meet these needs.

1. No Home to Return to: "I Am Afghan, but I Am Not Actually from Afghanistan"

Return policies usually seek to return migrants to their country of nationality. Yet for Afghans, decades of migration and displacement have complicated, and sometimes eroded, ties to their "home" country. In many cases, there is a clear distinction between one's homeland and one's home. Afghans who migrate to Europe may be travelling not from Afghanistan, but from another country of long-term residence.⁴⁹ In interviews with Afghan migrants in France,⁵⁰ for example, many had travelled to Europe after years of living as refugees or migrants in Iran.

Those who are returned from Europe to Afghanistan may thus have few connections or networks in the country. Unaccompanied minors who grew up in Iran or elsewhere but are returned to Afghanistan are particularly at risk as they may never have lived in their "home" country. Without the proper support system, the return of these minors and young adults to Afghanistan is unsustainable. '6

Het staat vast dat verzoekster tot een bepaalde sociale groep behoort. De verwerende partij diende dit ernstig onderzoeken. Minstens was zij verplicht om dit onderdeel afdoende te motiveren en de consequenties van verzoeksters verblijf in Iran te analyseren inzake haar hervestiging in Afghanistan. Dit onderzoek heeft helaas niet plaatsgevonden omdat verzoeker samen met zijn echtgenote niet uitgenodigd werden voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Verzoekster is van mening dat de verwerende partij een grondiger onderzoek diende te voeren. Het is voor verzoeksters een raadsel waarom de verwerende partij verzoeksters daaromtrent niet grondig heeft gehoord.

Voorts verwijst verzoekster naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders, waaruit duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn:

"The message is clear deportations will increase, irrespective of the dangers to which people are exposed upon return. To effect these returns, European countries have arbitrarily called some areas of Afghanistan "safe," relying on the idea of an "Internal Flight Alternative" (IFA).

In other words, the authorities recognise that the person's province of origin is dangerous, but expect them to live elsewhere in the country. For example, several European countries consider FROM FORCED MIGRATION TO FORCED RETURNS IN AFGHANISTAN Policy and Program Implications, Migration Policy Institute, November 2017

Kabul Co be a safe place. However, UNALMA reports that the province continues to be the site of the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city, accounting for 19% of all civilian casualties in the entire country. The concept of 1FA is both legally questionable and—in the case of Afghanistan - factually unsound. The UN Refugee Agency, UNHCR, as expressed serious reservations about the concept of 1FA, which has no basis in the Convention Relating to the Status of Refugees. Furthermore, UN and other expert reports make clear that civilian casualties and serious security incidents are occurring across Afghanistan, from North to South and East to West. The security situation is volatile and the multiple armed groups operating in the country are seeking to hold, capture or recapture territory. There is no credible possibility of durable 1FA option. European countries' determination to return people to Afghanistan regardless of widespread insecurity, is clear in their efforts to deport vulnerable young people. This includes unaccompanied children, as well as young adults who originally reached Europe as unaccompanied children. Children face the same dangers as everyone in Afghanistan, but also face additional risks, of which the European authorities are aware. The EU-funded, IOM-run 'European Reintegration Network Programme for Afghanistan' has acknowledged the particular vulnerability of unaccompanied children returned from Europe, noting the complete absence of national legislation governing their care, or of local or international NGOs that could provide them with support,^{S1}

Volgens de UNHCR-richtlijnen dienen de beoordelende autoriteiten rekening houden met individuele en contextuele omstandigheden zodat de verklaringen van de kandidaat-vluchtelingen geenszins op een abstracte wijze moeten worden beschouwd:

"The applicant's statements cannot be considered in the abstract, and must be viewed in the context of the relevant background situation. "

Verzoeker heeft getracht alle relevante elementen/stukken waarover hij beschikt aan de asielinstanties voor te leggen. Hij heeft de nodige inspanning geleverd om zijn vrees aan te tonen.

Ter zake kan dan ook worden geconcludeerd dat verzoekende partij weldegelijk nieuwe elementen in de zin van art. 57/6/2 Vw. heeft aangebracht en dat deze elementen ten gronde dienen te worden onderzocht.

Het enig middel is gegrond."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;

- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

In haar vierde verzoek om internationale bescherming stelt de verzoekende partij dat ze Afghanistan in 1383 AK verlaten heeft omwille van de oorlog tussen de taliban en de overheid. De verzoekende partij stelt dat zij samen met haar echtgenote gedurende 11 jaar in Iran gewoond heeft. De verzoekende partij preciseert dat ze aldaar geen rechten hadden en slecht behandeld werden. De verzoekende partij preciseert dat de kinderen in Iran niet naar school konden gaan en geen medische verzorging kregen. In 2013 verliet de verzoekende partij samen met haar echtgenote Iran. De zoon van A.S.H. ging ook mee met de verzoekende partij. Gedurende 4 maanden bleven ze in Griekenland daar de verzoekende partij geen geld had om een smokkelaar te betalen. A.S.H. gaf verzoeker 4000 euro op voorwaarde dat de verzoekende partij zou verklaren dat zijn zoon verzoekers neefje was. De verzoekende partij stelt bij een terugkeer dat haar kinderen zich niet meer zullen kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving, dat zij ook al hun bezittingen in Afghanistan hebben verkocht en dat de kinderen niet meer naar school kunnen gaan. De verzoekende partij stelt ook dat haar broer en moeder in Iran verblijven en een andere broer in Duitsland waardoor zij geen familie meer heeft in Afghanistan.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij de volgende documenten neer:

- verslag van 30 juni 2019 van een consultant in familiale therapie met betrekking tot haar echtgenote
- attest van 12 juli 2019 van de arts met betrekking tot de gezondheidssituatie van haar echtgenote
- medisch voorschrift van 4 oktober 2019 op naam van haar echtgenote
- twee verslagen van 7 augustus 2019 van twee psychologen. Eén attest heeft betrekking op de veertienjarige dochter van de verzoekende partij. Het andere verslag heeft betrekking op de elfjarige zoon van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij op vraag van A.S.H. en tegen betaling verklaard heeft dat W.A. haar neef was en nu door A.S.H. bedreigd wordt, wijst de Raad op wat volgt. Enerzijds brengt de verzoekende partij geen begin van bewijs bij dat zij door A.S.H. bedreigd wordt. Anderzijds wordt de verzoekende partij erop gewezen dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Voorts wijst de Raad erop dat indien de verzoekende partij daadwerkelijk bedreigd wordt door A.S.H., deze bedreigingen onder de strafwet vallen. Deze motieven brengen bezwaarlijk een gefundeerde nood aan internationale bescherming met zich mee. De verzoekende partij verduidelijkt ook niet hoe dit, een vervolging zou uitmaken die ingegeven is door één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Waar de verzoekende partij stelt Afghanistan te hebben verlaten omwille van de algemene veiligheidssituatie en gedurende elf jaar in Iran te hebben gewoond, wijst de Raad erop dat door louter naar de algemene veiligheidssituatie te verwijzen geen verband kan worden vastgesteld met één van de vijf vervolgingsgronden vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. In de EASO- guidance note 2019 (p.75) wordt aangegeven dat personen die niet vertrouwd zijn met de Afghaanse normen en gebruiken en niet beschikken over een ondersteunend netwerk moeilijkheden kunnen ondervinden bij het vinden van een job of een woning. Afghanen die in Iran geboren zijn worden soms beschouwd als niet "Afghaans genoeg". Omwille daarvan kunnen ze beledigende bemerkingen krijgen. EASO benadrukt dat personen die onder dit profiel vallen en deze problemen ondervinden in principe geen risico op vervolging hebben. Slechts in uitzonderlijke gevallen en afhankelijk van de individuele omstandigheden, kan de opstapeling van maatregelen, met inbegrip van ernstige schendingen van mensenrechten, leiden tot vervolging. *In casu* brengt de verzoekende partij geen individuele omstandigheden bij.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar kinderen zich niet meer kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan en dat ze er niet naar school kunnen gaan, wijst de Raad op wat volgt. Ten eerste wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Met betrekking tot uw verklaring dat er geen mogelijkheden bestaan om te studeren in Afghanistan waardoor uw kinderen in Afghanistan niet zullen kunnen studeren (verklaring volgend verzoek B. A. (...) 3, vraag 18) dient vastgesteld te worden dat deze niet strookt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Uit deze informatie, die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in 1396 (2017-2018) in uw provincie van herkomst, Herat, bijna 1.000 scholen waren waaraan niet minder dan 380688 jongens en 330501 meisjes studeerden."* Dit wordt op generlei wijze door de verzoekende partij weerlegd. De Raad wijst er ook op dat het feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, niet volstaat om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Voorts licht de verzoekende partij niet concreet toe waarom haar in Europa ontwikkelde levensstijl er in haar geval toe zou kunnen leiden dat haar of haar kinderen een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegeschreven bij terugkeer. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij of haar kinderen uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken hebben. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij of haar kinderen deze kenmerken niet kunnen veranderen, of dat men dit redelijkerwijs niet mag verwachten (HvJ 5 september 2012, gevoegde C-71/11 en C-99/11, pt.71; HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12, C-200/12 en C-201/12; pt. 71.). Verzoekers kinderen zijn weliswaar in Iran geboren en uit de psychologische attesten van 7 augustus 2019 blijkt dat de kinderen aangeven dat ze geadopteerd willen worden door een Belgische familie, doch toont de verzoekende partij niet aan dat zij haar kinderen op een zodanige wijze opgevoed heeft dat zij het Dari niet geleerd hebben of niet vertrouwd zijn met de culturele gewoonten en gebruiken in Afghanistan. Uit de stukken die de verzoekende partij op zitting bijbrengt blijkt evenmin dat de twee oudste kinderen van de verzoekende partij zodanig opgevoed zijn dat ze zich niet meer kunnen aanpassen aan een leven in Afghanistan gelet op hun leeftijd. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Met betrekking tot uw verklaring alles in Afghanistan verkocht te hebben en er niets te hebben (verklaring volgend verzoek B. A. (...) 3, vraag 18), dient eveneens vastgesteld te worden dat deze verklaring een blote bewering is, waaruit de onmogelijkheid om u opnieuw te vestigen in uw herkomstregio overigens niet valt af te leiden. De vaststelling dat u ook dit pas in uw vierde verzoek om internationale bescherming aanhaalt, ondermijnt het geloof in uw verklaringen opnieuw ten stelligste. Bovendien kan hier volledigheidshalve aan*

toegevoegd worden dat uw blote bewering geen contacten te hebben met mensen in Afghanistan omdat uw moeder en broer in Iran zijn en uw andere broer in Duitsland (verklaring volgend verzoek B. A. (...) 3, vraag 20) niet aanvaard kan worden. Uw echtgenote verklaarde immers eerder dat zij ongeveer één keer per week contact heeft met haar broer in Afghanistan (verklaring volgend verzoek Halima, d.d. 28.01.2019, vraag 20) en verklaarde u eerder dat uw zus Zia Gul in het dorp Gul Wafa in uw district Guzara woonde (verklaring volgend verzoek B. A. (...), d.d. 21.01.2016, vraag 14). In uw daaropvolgende verzoeken meldde u geen wijzigingen in uw familiale situatie (verklaring volgend verzoek B. A. (...) 2, vraag 12; verklaring volgend verzoek B. A. (...) 3, vraag 12).” Deze pertinente motieven worden op generlei wijze door de verzoekende partij weerlegd.

De laatste vraag die onderzocht dient te worden is of de veiligheidssituatie in het district Guzara gelegen in de provincie Herat, zo danig gewijzigd is dat er sprake is van een nieuw element in hoofde van verzoeker. Uit de in de aanvullende nota weergegeven EASO landenrapporten en de EASO Guidance note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Guzara gelegen in de provincie Herat wordt in de aanvullende nota gesteld dat:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het

conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan, en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. De provincie Herat wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Herat ruw geschat 1,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 259 burgerslachtoffers vielen, een vermindering met 48% ten opzichte van 2017. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Herat in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare

informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden bovendien voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld in de rurale districten neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt voorts een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten en voor een groot aantal intern ontheemden die hun regio verlaten omwille van de droogte. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.”

Uit de meer recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Herat indeelt bij: *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Herat, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* (p.100).

In andere woorden, de provincie Herat is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Herat ligt in dezelfde lijn. De verzoekende partij brengt ook geen elementen bij om de inhoud van voormelde rapporten te weerleggen en evenmin als de conclusie van de verwerende partij. De Raad wijst er voorts op dat uit de landeninformatie die voorligt blijkt dat het district Guzara door de overheid gecontroleerd wordt. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (UNOCHA) elk jaar een kaart publiceert die de ernst van het conflict in Afghanistan weergeeft. Voor deze kaart baseert UNOCHA zich op een combinatie van drie indicatoren: het aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, ontheemden ten gevolge van het conflict en burgerslachtoffers. Uit de recente landeninformatie blijkt specifiek met betrekking tot het district Guzara dat UNOCHA het district indeelt in de middelste categorie (EASO COI juni 2019, p.153). Gedurende de referteperiode waren ook geen internally displaced persons (hierna: IDP's) in het district. Het district heeft wel 10 IDP's opgevangen. Voorts wordt er melding gemaakt van één gevecht tussen de overheid en de taliban in voormeld district. Het andere veiligheidsincident waarvan melding wordt gemaakt is een bomexplosie langs een weg in het district Guzara waarbij drie burgers zijn omgekomen.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Guzara, gelegen in de provincie Herat geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen argumenten aan die hierover anders doen oordelen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij "*het bewijs kan leveren dat zij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden*" door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Guzara, gelegen in de provincie Herat, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Herat dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat.

In casu worden door de verzoekende partij geen dergelijke elementen aangevoerd. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in het district Guzara gelegen in de provincie Herat op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Gelet op de beschrijving van de veiligheidssituatie in het district Guzara, het gegeven dat de verzoekende partij aldaar het grootste deel van haar leven geleefd heeft, dat er nog een familiaal netwerk in Afghanistan is, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het feit dat zij gedurende een bepaalde periode in Iran en in Europa samen met haar kinderen gewoond heeft een verhoogde kwetsbaarheid met zich meebrengt. Zoals uiteengezet in het arrest met nummer 229 050 van 20 november 2019 leidt de psychologische toestand van verzoekers echtgenote ook niet tot een verhoogde kwetsbaarheid.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De verzoekende partij werd in deze procedure eveneens bijgestaan door een tolk Dari. Voorts werden de procedurele noden van de verzoekende partij onderzocht. De beslissing om de verzoekende partij die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

Waar de verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat

hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS